

Rómeom romjain

szerelem, tudtam én, mi az
ha fonákját tettem,
tették velem, nem vigasz,
ha abból visszakövetkeztetem

□□□

időbeosztás

éltem már nagyobb egységekben
nem csak napról napra
elég egy pillanat a jónak, v a rossznak
a boldogságnak örök
a kínak végtelen a napja

□□□

sorsválasz

világosan emlékszem, ahogy megírtam az első versem úgy 15 évesen, úgy 15 éve. versem, mondom ki életemben tényleg először teljesen nyugodt lelkiismerettel. akkor megmutatkozott, hogy a bennem levő jóra-valóságot igazi költőként tudom elsősorban konkrétan tárgyiasítani; „manifesztálni”. bő évre rá egy akkor tényleg lelkes évfolyamtársam, aki jól, s komolyan vette, h gimn.i lapot szervez, igazából megdicsérte pár odaadott írásom az egyik szünetben; h elolvasta és „hogyan tudok ilyeneket kitalálni”. néztem Rá, köszönettel a szememben, némán, arra ugyan gondolva, hogy ki nem találtam semmit. máshonnan is jöttek akkor is, ma is elfogulatlanul állapítható dicséretetek a környezetemből. már nem emlékszem melyik vidéki egyetemi lapnak küldött pár versre is pozitív válasz jött, megjelentetik, s várják a továbbiakat. Ők (is) aztán várhattak volna, ha vártak volna, úgy négy évet, mert már akkor pedzettem, s végülis ez a reakciójuk adta meg nehezen az utolsó lökést, hogy a jelek szerint sikeres, amit elkezdtem, de már egy ideje magam nem vagyok elégedett vele, s épp mire inkább jött onnan a jó reag., azzal kevésbé, elsősorban tartalmilag. hallgattam el, írásban is, először igen nehéz volt direkt visszafogni, ami már szinte ment magától. erősen éreztem, ami 'bejön', sikerrel tudnám nyújtani tovább simán, de innentől már hazugság volna valójában, ami ebben az esetben is nagy gátsággal felér, magammal szemben is. aztán úgy négy év múlva mondtam egy régi, ált. iskolai oszt. társnőmnek, h 'viszket a tenyerem', s tán már újra megpróbálhatnék írni, mert hisz bennem volt végig, addig is. nemsokra rá a születnapomra adott egy füzetet, s azzal a már akkor négy éve bejáratott formába elkezdett belekerülni a már valódi tartalomból.

sorsom alakulásában minden döntésem alkalmasan megközelíthető úgy, hogy rendre eljött az a pont, hogy döntenem kellett, ha adottan, s aktuálisan továbbmegyek, érzékelhetően azzal nagy eséllyel egyszerűen el fogom veszteni a belső körülményeinek alapfeltételeit is, hogy a szükséges és helyes ihletett állapot elérhessen, ha, ahogy, amivel tud, s megfelelhessenek ennek, ah írva is tudok. eddig képtelen voltam valójában világosan ezzel szembenő döntést hozni, ami rendre aktuálisan egy látható továbblépéstől is elejtett az életben.

□□

sűrűsödés

lett nekem az egyik utolsó, a költő valódi eszköze
nem a rím, vagy bármi sok egyéb
hanem a sűrűsödés
tév' igény hát, hígítani, bővebben
csak beoltani s hagyni, hatni, benne megmaradni, tán gyarapítani,
visszahatni, megosztani, esetleg mellettem

□□□

az egyedüllét jussa

nemt'om mi lesz még, míg meghalok
most már egyedül, most még egyedül vagyok
egyre beljebb jutok, egyre könnyebb, egyre nehezebb kijjebb
de ha egyszer tényleg velem, egyre tudom, menne

□□□

Szellem-univerzum napos udvarában

A „Gutenberg-galaxis” /könyvnyomtatás/ születéskori idején, darabig akár hittel lehettek aggodók, voltak károgók, hogy az Ige, a mindenkori, akár végtelenszeresíthető, bárki kezébe; 'elinflálódik'. Nem így lett, ah közben a korabeli szerzetesi kezek írta kódexek is őrzik értékük máig.

Sokszor hangzik ma; minden felgyorsult, van, ami felismerése meg kéne, el nem jut; hogy galaxist váltottunk – az Ige teljes, időnkénti formula váltása, tartóssága szavatolója; Lumière-galaxis /film, videoklip, tévé s net/, és a történeti mában éltető, tápadó sugarú Napja (adja magát; mint Rómeonak Júlia), hőerőműve, gravitáló pálya adója, katarzis katalizálója Hollywood, 'hollywoodiasság'

□□□

kis történet, nagyobb tanulsággal

Krassó György „rendszerelváltó értelmiségi” '56-ban emigrált bátyja; Krassó Miklós elmondja egy interjú-filmben, hogy kikeresztelt zsidók fiaként, a katolikus papjának, mint kedvenc diákja 8-9 évesen meggyónja, h a katolikus vallásban felsorolt bűnök közül „a szándékos kétkedés bűnébe” esett. Mert odanézve beleolvasott református padtársa hittankönyvébe, amely azt írta, hogy a katolikus egyház letért az igaz útról, s a felsorakoztatott érvekbe belegondolva, volt, amivel egyetértett, tehát saját maga szerint, akkor a kis Krassó Miklós a szándékos kétkedés bűnébe esett. A pap, csodálkozva, hogy egy kisfiúban ilyen intelligencia van, elgondolkozva egyetértett vele, hogy e bűnbe esett.

Szerintem a kis Krassó M. nem szándékosan esett kétkedésbe, s így nem igaz, hogy akkor, ezért bűnbe.

Így nekem elsősorban ez a kis történet arról szól, hogyan marad akár egy életre tévedésben vmi maradandóval kapcs.ban vki, ha gyerekként problémáját nem elég bölcs felnőttel tudja megosztani. S később, ezzel együtt, maga sem jön rá.

□□□

ami kész, mű

a világháborús rém-évek alatt
felálltak a hidegháborús tév'érv-védfalak
Pink Floydisak
a világválságok mai rémítései alatt
védeni kedvvel épülnek új falak
a Madách-i falanszter-múzeum kitömött kutyája vagyok
a búra alatt az utolsó rózsa
Ádám, Simíts Világra, vigy' Magaddal
a főka-világ is jobb, Veled, igazabb
Isten, ébressz fel
hadd kezdjem legalább újra, de *Imre*, Ki láttad,
híven láttattad való tüzet szító Luthert, ébret álmodó Plátónt
Veled is nekem inkább már az örök rétre, nyugodni volna jobb
Emberek, már csak marad tényleg hátra
kívül-belül akár perzselőn érzéketlen hideg..

Neo és Narnia
Hajós ált. iskola, veresi dolgozók gimnáziuma
jó társaságban kell mindőknek maradnia
vagy visszajutnia

□□

mik, jönnek..

oly érzékeny olykor orrom
éles fülem
Szellem-sarkiróka vagyok
puha hó alól
dermesztő szelek járnak távol-keletről
fagyasztók közel-nyugatról
a vegyes-agyas, kínaias kommun-kapitalista eszme-massza
vagy a világválságtól kedvvel indokolt ál-védfalak új habarcsa
a falanszter bőrmentő-falat kell
amivel végre sikerül bebetetni
hogyan amitől valóban ember, az semmi
még mindig, egyelőre, a Földön már mindig legújabb világon, távol-nyugaton
szemem nyugtatom, a puha, de hideg hó alól lesem, fülelem
álomban sivatagi rokon-róka, arabka darabka
együtt álmodjuk magunk az örök rétre

□□

Buci cica

az isteni teremtés
egy manifesztuma
míg én romló, javuló,
ő állandó minőség álla-t-pota,
a számunkra
mint Madách falanszter-múzeumában
a kitömött volt-kutya
társassága örök
mint Kapcás a Farkasokkal táncolóban
az első léleklehelő, szer-etető nyomok az örök rét felé, a hóban

□□□

emberi szépség

most nekem
pár betűt adott sorba
az életre érvényes jegynek Isten
képmása bennem
szépséget abból mintázna
mi benned modellt állna
napos melled élet-ívén
más jósága mentén
Istennek tetsző a tisztas szerelem
szele visz szeretőn áldos honába

□□□

egy jelentéstevés

Aki ma azzal operál, hogy szenvedés nélkül nincs boldogság, a kegyetlenek mentségét képviseli. Személyesen is találkoztam olyas okfejtéssel. Aki valóban átélt boldogságot és szenvedést is, úgy nem nyilatkozik.
magam példa vagyok rá. gyerekkorom óta átélt jót, hogy jó, boldogító, már akkor kellően felfogtam, hozzá bármiféle szenvedés ellensúlyának szükségessége nélkül.
mikor szenvedést kellett átélnem, soha nem értékelt feljebb a jót, csupán jelezte hiányát.
mikor vesekő miatt pár napon át vesegörcsre ébredtem, a fizikai fájdalom mindent elöntő letisztult egyértelműségében lelki szemeim előtt a keresztben levő Krisztus jelent meg személyes, részvétet hordozó közvetlenséggel. Közben a fájdalom konkrét mértékéről a mítoszbeli Prométheusz büntetése jutott eszembe, h sziklához láncolva, mindennap újra kivájta egy madár a másnapra újra begyógyult oldalát. Az út lerövidült szellemi nagyságok képeihez, de csupán szenvedésükbelihez. Javaikhoz hasonló rövidülés szenvedéssel nekem nem történt. Sőt, azt hiszem, épp fordítva volt; a *jó* korábbi elérései miatt társultak a fájdalom szenvedéséhez ilyen képek.

□□□

hol vagyok

ott vagyok, ahol a kultúra van
a tévében, a joghurtban
a youtube-on, a moziban
- ma aligha színházban, v könyvtárban –
a Hajós iskola falában
a park szívkarcolta fájában
emberlélek tájában
Novák Á. tájában
szecessziótól visszanyúló ablaktáblában
Hamlet drámában, álmában Kisherceg
a róka szívében
gyermek szemében
jóbarát eszében
szerelmem karjában
lovag kardjában

□□□

Résztávok egész közelre

A hétvégére kiürült kistarcsai kórházépület
olyan volt, mint egy palota
ahogy egyedül mászkáltam benne este ide-oda
tévedésből tartottak bent a szívemmel egy hónapra,
az utolsó héten engedtek felkelni,
megéltem az idea-teret
nem először, nem utoljára
nem teszek úgy, mintha először szólnék róla
aki tudja, miről szólok, tudja
a szoci-kocka Hajós iskola,
a veresi dolgozók gimnáziuma,
az idején *szalon-szocialista Amerigo Tot: „Mag apoteozisa” a GATE-aulában,
amiről tudom már, hogy szerintem valóbban inkább az angyalok egy arca.
a fényviszonyok, a mindennapok temploma, pillanatokra a menny boltja, akárhova,
naplemente, csempézett uszoda, kisváros parkja, üres éji utca, dagadó lelkek otthona,
r- ég társak részt vevő kitöltő műemlék-mosolya. ..

* ”László Károly portré”-részl. szerint /”Kapu” folyóirat dok.filmjei/

□ □ □

„Tökéletes világ”

Még nem marad másom
pár hajnali vendég-émlék barátom
soha nem nézem jó szemmel
amíg magára marad az ember, amitől ember
míg csak így azonosulhat azzal, amivel kell
míg úgy tökéletes a világ, mint a filmen
a seriff a szökevényben leli igaz fiát
s a túszerkisfiú a való apát
az üldözésben övék egy család
áldozatuk ad példát
prédált szerepükben lelkük illő helyükre állt
még míg a helyzet nem arra vált

□ □ □

ó arcoló

ó ölelésem nyakadra fonódó
szép tenyerem arcodnak simuló
de én elvenni jöttem lényed
én vagyok az *arctámadó*
tőlem kapja az egyik utolsó kritikát az emberi élet
utánam már minden kiforduló való történet, elemi

□□□